

Geachte meneer/mevrouw de rechter,

Als Europees burger beroep ik mij allereerst op artikel 6 EVRM, het recht op een eerlijk proces. Daarvan is nu geen sprake. De Nederlandse rechtsgang schiet te kort. Rechters hebben nog steeds geregeld vooroverleg met de jeugdzorginstanties. Rechters beschouwen de stellingen van GI-rapporten als "waarheid" of "bewijs", terwijl het vaak maar gaat om stellingen, die ongeloofwaardig zijn of ongefundeerd, of door ouders gemotiveerd zijn betwist - al dan niet voorzien van (hard) tegenbewijs.

(probeer hier een concreet voorbeeld uit eigen zaak op te nemen)

Als u ons verweer telkens passeert, alsof de stellingen (en betwistingen) van ouders er niet toe doen, en alsof het bewijs van ouders er niet toe doet, dan is er geen sprake van een eerlijk proces in de zin van artikel 6 EVRM.

Ik verwijs in dit kader verder nog naar het universele handvest van de rechter van de internationale vereniging van rechters, zie <https://www.iaj-uim.org/universal-charter-of-the-judge-2017/>

Maar het is eigenlijk al te gek voor woorden dat ik mij hierop moet beroepen want u bent gebonden aan de Wet RO, Rv en artikel 17 Grondwet waar dit alles uit voortvloeit.

Als Europees burger beroep ik mij ten tweede op artikel 8 EVRM, het recht van een kind en de ouders op familielevens. Europese (mensen)rechten hebben een directe werking. Daarop kan een rechtstreeks beroep worden gedaan.

Een uithuisplaatsing levert per definitie een forse inbreuk op op het recht op gezinsleven als ook beschermd onder artikel 8 EVRM. De inbreuk raakt niet alleen ouders maar ook het kind zelf, dat evenzeer recht heeft op een gezinsleven. Deze inbreuk kan onder omstandigheden noodzakelijk zijn en is dan, mits bij wet voorzien, toelaatbaar. De hoofdregel is dus wel dat UHP een inbreuk op artikel 8 oplevert, het bestaan van een rechtvaardigingsgrond voor die inbreuk dient aangetoond te worden.

- Sinds het Noorwegen arrest (Strand Lobben and Others v. Norway), zie hierna, weten we dat de lat hoog ligt voor UHP. Het EHRM gaat er in dit arrest specifiek op in dat UHP een zeer zwaar middel is dat inbreuk doet op art 8 EVRM. Op dit moment worden wij beroofd van ons recht om een normaal gezinsleven te kunnen hebben. De UHP is ongegrond en dient onmiddellijk te eindigen. Kinderen hebben recht op onderwijs en veiligheid, dus dat zij thuis bij hun ouders mogen opgroeien.

Als Europees burger beroep ik mij ten derde op het arrest van het Europese Hof Strand Lobben and Others v Norway. Sinds 10 september 2019 is door het EHRM (ECHR 306-2019, zie <https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22fulltext%22:%5B%22lobben%22%2C%22itemid%22:%5B%22001-195909%22%5D%7D>) vastgesteld dat het scheiden van ouders en kinderen door toedoen van instanties, per definitie te beschouwen is als kindermishandeling.

In Nederland gaat het om 'jeugdzorg' dan wel Gecertificeerde Instellingen. Het systeem lijkt sterkt op dat van Noorwegen (de Noorse social workers en hun keten).

In Nederland maken medewerkers van de bedrijven Spirit, Veilig Thuis, WSG/WSS/PVJ, SAVE,(GI's) kinderbescherming rapporten op waarbij de waarheidsvinding ontbreekt.

(neem idealiter een voorbeeld uit de eigen zaak op)

Hierover is al veel geschreven. De rechtspraak is ongetwijfeld bekend met het Nationaal Actieplan Waarheidsvinding, wat ook de gemoederen in het parlement bezig houdt, maar wat geen verbeteringen heeft opgeleverd.

De grote zorgen over de waarheidsvinding worden verder bevestigd door de vele klachten van de ouders. In het jaarverslag van 2018 rapporteert het AKJ over 2018 een totaal aantal van 18.519 bij hen geuite klachten.

Opvallend is dat in Noorwegen 1.500 UHP kinderen zijn op een bevolking van 5 miljoen inwoners. In Nederland 48.000 UHP kinderen op een bevolking van 17 miljoen. Nederland heeft ruim 10 maal zoveel UHP kinderen als Noorwegen. Dit zou ook de rechtspraak moeten alarmeren.

Als Europees burger beroep ik mij ten vierde op Artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof. Dit artikel behandelt de misdaad tegen de mensheid en ik wijs in het bijzonder op het gestelde onder artikel 7 sub d, e, h, i en k.

Als Europees burger beroep mij ten vijfde op de uitspraak van de Hoge Raad d.d. 20 december 2019, het Uganda arrest (nummer 19/00135) Bescherming van mensenrechten op grond van het EVRM (ECLI:NL:HR:2019:2006).

Als Europees burger beroep ik mij ten zesde op artikel 1:262 BW, en vraag ik U als Rechter dat Gecertificeerde Instellingen deze bepaling in zijn geheel, dus lid 1, 2 en 3, naleven. Op dit moment gebeurt dat helemaal niet. Als Europees burger beroep ik mij ten zevende op artikel 21 Rv en artikel 3.3 Jeugdwet. Het verzoekschrift van de GI bevat vele onjuistheden en is onvolledig. De GI legt in de procedure dus willens en wetens informatie aan u voor, terwijl zij weet dat die informatie onjuist is.

Voor het overige:

In dit dossier wordt door de GI en de andere betrokken een bewuste onthechtingsstrategie gevolgd. Dit is ouderverstoting en dat is in strijd met artikel 1:262 BW, en in het bijzonder met artikel 1:262 lid 3 BW.

Bovendien is het duidelijk dat de GI de relevante feiten onvolledig en niet naar waarheid heeft aangevoerd in hun rapportage ten aanzien van opvoedingssituatie rond onze kinderen. Dit is in strijd met artikel 21 Rv en artikel 3.3 Jeugdwet. Ik verwijs naar wat hiervoor is gesteld over de waarheidsvinding. Deze zaak is helaas geen uitzondering, maar regel. Eén ding is duidelijk: er kan nooit in het belang van een kind worden gehandeld, als het beleid wordt gebaseerd op leugens, onvolledige informatie of een bewuste valse voorstelling van zaken.

Als ouders hypothetisch zouden aannemen dat het rapport van de GI wel waarheidsgetrouw zou zijn, dan nog steeds is er geen grond om tot een zware ingrijpende maatregel als UHP en/of gezag beëindiging over te gaan. Het is verder ook helemaal niet duidelijk wat de GI dan precies gaat doen om het kind te helpen gedurende die periode en hoe de problemen dan zullen zijn opgelost, waardoor de onderbouwing aan alle kanten te kort schiet.

Ouders zijn van mening dat de richtlijnen voor (Crisis)plaatsing onvoldoende zijn gevolgd.

Van een crisissituatie is sprake als de situatie (levens)bedreigend is voor de jeugdige of voor een of meerdere gezinsleden. Dit staat in de Richtlijnen uithuisplaatsing vermeld:

- <https://richtlijnenjeugdhulp.nl/wp-content/uploads/2015/06/Onderbouwing-Crisisplaatsing.pdf>
- https://richtlijnenjeugdhulp.nl/wp-content/uploads/2015/06/Richtlijn_Uithuisplaatsing.pdf

Er was en is geen direct gevaar voor onze kinderen. Onze kinderen werden niet ernstig verwaarloosd, er was geen sprake van ernstig fysiek geweld of seksueel misbruik. Er was geen sprake van zelfdoding of psychose.

De GI heeft bij de belangenafweging één belang expres niet genoemd, namelijk: het is sterk in het belang van kinderen bij de eigen biologische ouders te verblijven en met hen contact te hebben. Er is zeer uitgebreide (vak)literatuur over de negatieve effecten van het verbreken van dat contact. Zie bijvoorbeeld een artikel van dr. Peter Dijkshoorn, bestuurder GGZ Nederland en kinder- en jeugdpsychiater, die het een “catastrofe” noemt: <https://www.ggznederland.nl/actueel/uithuisplaatsing-kind-als-catastrofe>.

Zie ook (Bijlage 5 bij) het artikel over de uitkomsten van de commissie de Winter. Daar noemde dr. Dijkshoorn hoe het aantal uithuisplaatsingen drastisch worden teruggebracht: namelijk door de ouders te betrekken. Zie <https://www.ggznederland.nl/actueel/kamer-spreekt-met-experts-over-uitkomsten-commissie-de-winter>.

Dit zwaarwegende belang van het kind wordt ten principale helemaal niet meegewogen door de GI. Op grond van de wet en (Europese) jurisprudentie bent u, rechter, verplicht om te controleren of de GI wel andere – minder schadelijke – instrumenten heeft overwogen. In deze situatie is er voldoende support vanuit het eigen netwerk (familie, vrienden en burens), de huisarts en school.

Uw beschikking behoort te voldoen aan de eisen die voortvloeien uit de wet en uit artikel 8 EVRM. Dit moet in de motivering van uw beschikking tot uitdrukking komen. De standaard tekst ‘de rechter vindt dat de bedreiging er nog is’ of woorden van die strekking voldoen niet aan de eisen die daaraan gesteld mogen worden.

Ik verwijs naar de conclusie van Advocaat-Generaal mr. M.L.C.C. Lückers d.d. 9 augustus 2019, waarin staat dat;

1. **De inmenging moet een dringende maatschappelijke behoefte dienen. Waar blijkt dit uit, dat is de vraag die u dient te beantwoorden.**
2. **De maatregel moet proportioneel zijn in het licht van het daarmee beoogde doel. U heeft dus precies aan te geven hoe het draconische middel van UHP volgens u proportioneel zou zijn in dit specifieke geval.**
3. **De uithuisplaatsing mag slechts als laatste redmiddel worden toegepast** (EHRM 22 maart 2018, nrs. 68125/14 en 72204/14 (Wetjen e.a. t. Duitsland), EHRC 2018/118 m.nt. S. Florescu, par. 84-85. Zie ook o.m. EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94 (K. en T. t. Finland), par. 166-167, EHRM 26 oktober 2006, nr. 23848/04 (Wallová en Walla t. Tjechië), par. 73-74, EHRM 16 maart 2010, nr. 28680/06 (A.D. en O.D t. Verenigd Koninkrijk), par. 89. Zie ook de Case law guide on Article 8 of the European Convention on Human Rights (versie 30 april 2019), blz. 62, te raadplegen op www.echr.coe.int). **Uw beschikking moet dus uiteenzetten welke andere middelen er niet zijn ingezet, en waarom u dat toch goed vindt.**
4. **In principe moet voorrang worden gegeven aan het ondersteunen van de opvoedcapaciteiten van de ouders** (C.J. Forder e.a., SDU-Commentaar EVRM, Deel 1 – Materiële bepalingen, art. 8 EVRM, onderdeel C.1.2.7.1, M.R. Bruning, GS Personen- en familierecht, art. 1:265b BW, aant. 2.1.1.). **U moet dus eerst zorgen dat wij – als dat dan per se nodig is – als ouders zelf hulp aan huis krijgen, gesteld dat dit nodig is. Dit kan eenvoudig via onze huisarts. Er is geen taak voor de GI.**
5. **Uit de EHRM-rechtspraak volgt verder dat als minimum moet worden vastgesteld (a) dat voldoende aanleiding bestond om in te grijpen, (b) dat onderzoek is gedaan naar de impact**

van ingrijpen op het gezin, en (c) dat onderzoek is gedaan naar alternatieve maatregelen (C.J. Forder e.a., SDU-Commentaar EVRM, Deel 1 – Materiële bepalingen, art. 8 EVRM, C.1.2.7.1, M.R. Bruning, GS Personen- en familierecht, art. 1:265b BW, aant. 2.1.3). **In Nederland wordt dit nooit gedaan door rechters, maar u bent wel verplicht om in uw beschikking hier concreet op in te gaan, dus niet een zinnetje als “ik vind dat het zo is”.**

6. **Een te beperkt onderzoek naar alternatieve maatregelen kan ook een schending van art. 8 EVRM opleveren** (C.J. Forder e.a., SDU-Commentaar EVRM, Deel 1 – Materiële bepalingen, art. 8 EVRM, C.1.2.7.1, M.R. Bruning, GS Personen- en familierecht, art. 1:265b BW, aant. 2.1.3.). **Dit is schering en inslag in de Nederlandse rechtspraak en u als rechter moet onze rechtspositie als ouders waarborgen, en niet de GI naar de mond praten.**
7. **De nationale rechter moet nauwkeurig motiveren waarom het niet mogelijk is om het kind op een minder ingrijpende wijze te beschermen** (EHRM 21 september 2006, nr. 12643 (Moser t. Oostenrijk), EHRC 2006/129, par. 68-69). **Het is van belang dat de Nederlandse rechter hier – in deze zaak – nu direct mee begint, want in dit geval kunnen wij als ouders het kind adequaat verzorgen en opvoeden. Desnoods kunnen wij zelf de huisarts inschakelen.**
8. **De maatregel moet bovendien gebaseerd zijn op objectief bewijs** (EHRM 22 maart 2018, nrs. 68125/14 en 72204/14 (Wetjen e.a. t. Duitsland), EHRC 2018/118 m.nt. S. Florescu, par. 85, en EHRM 22 maart 2018, nr. 11308/16 en 11344/16 (Tlapak e.a. t. Duitsland), par. 98). **De stellingen van de GI kwalificeren niet als objectief bewijs. De GI heeft eigen – financiële – belangen. Helaas geldt vaak hetzelfde voor de ondeugdelijke rapporten van bevriende psychologen en andere relaties.**
9. **In het verzoekschrift in cassatie wordt onder 1.6.21 betoogd dat kindbeschermingsmaatregelen slechts door zeer uitzonderlijke omstandigheden (“very exceptional circumstances”) worden gerechtvaardigd, onder verwijzing naar EHRM 18 maart 2009, nr. 39948/06 (Saviny t. Oekraïne), par. 49). U moet dus aangeven waarom er sprake is van zulke uitzonderlijke omstandigheden. Die zijn er namelijk niet.**

EHRM maakte in de Strand Lobben uitspraak duidelijk dat de lat hoog ligt om de noodzaak aan te tonen. In de Strand Lobben zaak deden zich de volgende omstandigheden voor (nuttige blogpost <https://strasbourgobservers.com/2019/10/10/child-protection-and-child-centrism-the-grand-chamber-case-of-strand-lobben-and-others-v-norway-2019/>):

1. mw Strand Lobben meldde zich bij zorgverleners omdat ze een late abortus wilde
2. mw Strand Lobben was op dat moment min of meer dakloos;
3. na de bevalling liet mw Strand Lobben en na het kind te voeden, zij moest daar steeds toe worden aangezet;
4. mw Strand Lobben leek niet in staat te begrijpen wat haar kind nodig had;
5. deskundigen die mw Strand Lobben onderzochten concludeerden dat zij mentaal niet in staat was het kind te verzorgen;
6. zeer relevant is dat mw Strand Lobben later haar situatie aanzienlijk stabiliseerde, ten tijde van de bestreden beslissing haar kind door pleegouders te laten adopteren was zij getrouwd, had een woning en ook een tweede kind dat zij wel zelf kon opvoeden. Deze veranderde

omstandigheden werden echter niet meegewogen en er werd geen nieuw deskundigenonderzoek verricht, ten onrechte aldus EHRM, de veranderde omstandigheden dienden meegewogen te worden en verouderde deskundigenrapporten hadden niet meer meegewogen mogen worden.

7. Het functioneren van Strand Lobben werd ernstig belemmerd door medische klachten en geestelijke beperkingen;
8. Deze omstandigheden werden door EHRM als onvoldoende zwaarwegend gezien om de adoptie te rechtvaardigen. Daarbij werd veel belang gehecht aan de veranderde omstandigheden van Strand Lobben en het verouderd raken van de deskundigenrapporten.

Wanneer we deze omstandigheden vergelijken met onze eigen zaak dan zien wij het volgende:

1. Wij hebben ons nooit gemeld bij zorgverleners over het feit dat wij een (late) abortus wilden.
2. wij/ik zijn niet dakloos en al geruime tijd in relatie/samenwonend, er is dus een veel stabielere thuissituatie dan Strand Lobben had ten tijde van de UHP, de thuissituatie lijkt eerder op de latere situatie van Strand Lobben die juist redenen had moeten zijn om de uhp te heroverwegen aldus ehm.
3. De GI constateert geen onmiddellijke verwaarlozing (geen eten geven etc) of mishandeling, integendeel eigenlijk constateert GI zelf dat wij het als ouders het tenminste goed bedoelen.
4. Zorgen worden vooral opgehangen aan het feit dat het bij ons thuis niet veilig zou zijn. Dat er enig causaal verband zou zijn tussen dat wij als ouders, maw dat een UHP hier enige verbetering kan brengen blijkt nergens uit.
5. Van belang vinden wij dat GI erg blijft hangen in "zorgen" die weinig concreet zijn en waarvan niet helder is waarom deze een UHP (laat staan een spoed-uhp) kunnen rechtvaardigen. Als gezegd, de lat ligt hoog en de mate van onderbouwing in Strand Lobben (die onvoldoende was) wordt niet gehaald.
 - a. verwaarlozing is er niet, al spreekt GI van pedagogische verwaarlozing zonder duidelijk te maken wat dat is of waar het uit blijkt.
 - b. er zijn geen deskundigen die kunnen constateren (obv recent onderzoek) dat wij medische of geestelijke beperkingen hebben de opvoeden van de kinderen te zeer hinderen, "zorgen" van een raadsmedewerker lijken in dit verband toch te weinig, waar in Strand Lobben minimaal.

Van belang lijkt ons verder dat een "preemptieve" uhp, waarbij eerst de uhp wordt opgelegd en daarna wij als ouders moeten aantonen geschikt te zijn naar het oordeel van de GI in strijd is met artikel 8 EVRM. Het is aan de GI om de noodzaak aan te tonen ten tijde van de gevraagde uhp en gezagsbeëindiging. Dit is ook nadrukkelijk zo bepaald in een recente uitspraak van Rechtbank Haarlem. Ouders verwijzen naar de recente beschikking van Rechtbank Noord-Holland d.d. 4 maart 2020, ECLI:NL:RBNHO:2020:2091. De rechtbank zet hier duidelijk de wil van de wetgever uiteen, e.e.a. in overeenstemming met de verplichtingen van het Internationale Kinderverdrag waar Nederland zich aan gecommitteerd heeft. Die casus van maart 2020 ziet weliswaar op een weduwnaar, maar geldt mutatis mutandis ook in de onderhavige situatie waar beide ouders in leven zijn.

Het is van belang eerst het uitgangspunt in deze zaak vast te stellen, het wettelijk kader. Het verzoek van de overlevende ouder [Lees: de biologische ouders] om met het gezag te worden belast wordt alleen afgewezen, als de rechter oordeelt dat het belang van de kinderen zich daartegen verzet.

De wet gaat er vanuit – en dat is ook de maatschappelijke opvatting – dat iedere ouder in beginsel geschikt is voor het ouderschap en het gezag over zijn of haar kinderen heeft of kan krijgen.

Er zijn – gezien vanuit pedagogische optiek – zeer goede ouders, er zijn redelijke ouders en er zijn matige ouders.

Allemaal zijn zij liefhebbende ouders en krijgen zij het gezag en zijn zij belast met de verzorging en opvoeding van hun kinderen en veelal – ook bij de matige ouders – zonder enige betrokkenheid van jeugdbescherming.

Elders leidt erkenning van een kind ook automatisch van rechtswege tot gezag. In Nederland is dat nog niet zo, maar er is een maatschappelijke roep om dat wel te regelen en er is een wetsvoorstel aanhangig.

Buiten [...] tamelijk extreme situaties is het uitgangspunt simpel: de levende ouder neemt het gezag en daarmee de verzorging en opvoeding over van de overleden ouder. Dat is waarschijnlijk vaak een heftig en traumatisch gebeuren en de rechtbank gaat er vanuit dat veel overlevende ouders daarbij hulp nodig hebben.

In het kader van die hulp kan het eventueel nodig zijn dat de kinderen onder toezicht worden gesteld of zelfs een korte tijd uit huis verblijven, maar altijd op basis van het beginsel dat de overlevende ouder de verzorging overneemt, tenzij dat expliciet tegen het belang van de kinderen is.

Niet alleen van de rechtbank, maar ook van de Raad en de jeugdbescherming mag worden verwacht dat zij dit wettelijke uitgangspunt onderschrijven en hanteren. Dat is echter in deze zaak niet het geval geweest.

Ook nu nog in het laatste rapport zit de Raad op de lijn dat onderzocht moet worden – kort gezegd – of vader het wel kan. Voor vader geldt in deze zaak echter wat geldt voor alle ouders in Nederland: hij hoeft geen examen te doen bij de Raad, bij de GI of bij de rechtbank om aan te tonen dat hij het wel kan. Het is omgekeerd: alleen als met kracht van de nodige argumenten kan worden betoogd dat deze vader het – kort gezegd – niet kan, is er reden om hem in afwijking van het uitgangspunt niet met het gezag en de verzorging en opvoeding te belasten.

(Dat wordt hier wezenlijk omgekeerd waar eerst de uhp wordt opgelegd en met name moeder/vader vervolgens maar psychologisch onderzoek in moet om haar/zijn geschiktheid aan te tonen. Het kan niet zo zijn dat de Nederlandse rechtspraak systematisch dit soort gedrag van de GI beloont, en de jeugdzorg in zekere zin ‘helpt’ de wetten en verdragen te schenden.)

Dit soort mensenrechten schendingen zou de rechter juist moeten (willen) uitbannen. Wij stellen ons vertrouwen in de rechter dat u onze rechtspositie beschermt, in het belang van onze kinderen.

Hoogachtend,